

- 5) Czy wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności dyrektywa 92/43/EWG stoją na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przewiduje zmianę klasyfikacji terenu w wypadku degradacji wywołanej przez człowieka a nie o charakterze naturalnym?

(¹) Dz.U. L 206 s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 29 czerwca 2012 r. — Metro Cash & Carry Danmark ApS przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-315/12)

(2012/C 258/20)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Metro Cash & Carry Danmark ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet (ministerstwo podatków)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 92/12 (¹) i rozporządzenia nr 3649/92 (²) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca w państwie członkowskim, który w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, sprzedaje towary objęte podatkiem akcyzowym, które zostały dopuszczone do konsumpcji w tym państwie członkowskim i które nabywcy, mającemu miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim, zostają wydane w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez sprzedawcę, przy czym sprzedawca nie zapewnia przewozu ani nie udziela pomocy w jego zorganizowaniu, zobowiązany jest do: 1) przeprowadzenia kontroli w celu ustalenia, czy nabycie towarów objętych podatkiem akcyzowym nastąpiło dla celów ich przywozu do tego drugiego państwa członkowskiego; 2) przeprowadzenia kontroli, w celu ustalenia, czy towary te mają być przedmiotem przywozu dla celów prywatnych czy też handlowych?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przedsiębiorca w chwili sprzedaży towarów objętych podatkiem akcyzowym, w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, przeprowadzając opisane kontrole, powinien stosować określone domniemanie w odniesieniu do zamiaru nabywcy dotyczącego nabywanych towarów?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przepisy dyrektywy 92/12 i rozporządzenia nr 3649/92 należy interpretować w ten sposób, że sprzedawca, o którym mowa w pytaniu pierwszym, w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, obowiązany jest odmówić sprzedania nabywcy towarów objętych podatkiem akcyzo-

wym, jeżeli nabywca nie zaproponuje okazania egzemplarza 1 uproszczonego dokumentu towarzyszącego, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia nr 3649/92, w wypadku, gdy nabywcy towarzyszy zamiar wykorzystania towarów objętych podatkiem akcyzowym dla celów handlowych w państwie pochodzenia nabywcy? Odpowiedź na niniejsze pytanie jest także niezbędna, jeżeli ma zostać zastosowane określone domniemanie, o którym mowa w pytaniu drugim.

- 4) Czy wejście w życie dyrektywy 2008/118 (³) oraz uchylenie dyrektywy 92/12 prowadzi do zmiany okoliczności prawnych co się tyczy wpływu przepisów dyrektywy 92/12 na pytania od pierwszego do trzeciego?
- 5) Czy określenie „wyrob[ny] nabyt[e] przez osoby prywatne dla ich własnego użytku” zawarte w art. 8 dyrektywy 92/12 (por. art. 32 ust. 1 dyrektywy 2008/118) należy interpretować w ten sposób, że określenie to obejmuje lub może obejmować nabycie towarów objętych podatkiem akcyzowym w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie? W wypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy nabycie tego rodzaju objęte jest art. 7 dyrektywy 92/12 lub art. 33 dyrektywy 2008/118?

(¹) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzwspólnotowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w państwie członkowskim wysyłki (Dz.U. L 369, s. 17).

(³) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 2 lipca 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Danielowi Lundbergowi

(Sprawa C-317/12)

(2012/C 258/21)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Daniel Lundberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie „niezarobkowy przewóz rzeczy” występujące w art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 (¹) należy interpretować w ten sposób, że określenie to obejmuje przewóz rzeczy przez osobę prywatną, dokonywany w ramach jej hobby, który to przewóz jest jednak częściowo finansowany przez wpłaty pieniężne (sponsoring) pochodzące od innych osób lub przedsiębiorstw?

- 2) Czy przy dokonywaniu oceny, co stanowi „niezarobkowy przewóz” należy brać pod uwagę:
- że kierowca odbywa podróż jedynie dla swych własnych celów?
 - że za przewóz jako taki nie otrzymuje on żadnej zapłaty?
 - wysokość wpłat pieniężnych lub wysokość wpłat pieniężnych w stosunku do całkowitego kosztu działalności hobbystycznej?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 2 lipca 2012 r. — Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd przeciwko Ankenævnet for Patenter og Varemærker

(Sprawa C-320/12)

(2012/C 258/22)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd

Strona pozwana: Ankenævnet for Patenter og Varemærker

Pytania prejudycjalne

- Czy pojęcie złej wiary w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹) stanowi wyraz standardu prawnego, który może zostać dookreślony zgodnie z prawem krajowym, czy też jest to pojęcie prawa Unii Europejskiej, któremu należy nadać jednolitą wykładnię w całej Unii Europejskiej?
- Jeżeli pojęcie złej wiary w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE jest pojęciem prawa Unii Europejskiej, czy należy je interpretować w ten sposób, że wystarczy, by wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym w chwili składania wniosku, czy też dla odmowy rejestracji konieczne jest spełnienie dodatkowej przesłanki dotyczącej subiektywnego nastawienia wnioskodawcy?
- Czy państwo członkowskie może postanowić o wprowadzeniu szczególnej ochrony zagranicznych znaków towarowych, która w odniesieniu do wymogu złej wiary różni się od art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE, na przykład w ten sposób, że zostaje wprowadzony szczegółowy wymóg, by wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym?

(¹) Dz.U. L 299, s. 25.